

mes, vil der derfor ofte være behov for, at akterne returneres til den kompetente myndighed til afgørelse af omfanget af aktindsigten.

I de tilfælde, hvor dokumentet er indgået i myndighedens sag, kan myndigheden ikke henvise parten til at rette sin begæring om aktindsigt til anden myndighed eller til private, fx til den, der har udfærdiget dokumentet.

Spm. nr. S 2025

Til statsministeren (7/5 99) af:
Pernille Frahm (SF):

»Hvilke konkrete skridt agter statsministeren at tage for at få vedtaget en ny statut for Europa-Parlamentet, som forhindrer svindel med diæter, rejseordninger, blyantpenge og sekretærhjælp?«

Svar (20/5 99)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):
Amsterdam-traktaten indeholder i artikel 190, stk. 5 en bestemmelse om, at »Europa-Parlamentet fastsætter sine medlemmers statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af deres hverv efter høring af Kommissionen og med godkendelse af Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed.« Vedtagelse af en tekst kræver således, at både Rådet og Europa-Parlamentet kan tilslutte sig denne.

Som bekendt opnåede Rådet - af udenrigsministre - på deres møde den 26. april politisk enighed om et forslag til statut for Europa-Parlamentet. Det var en sej proces. Men resultatet var en god tekst.

Da teksten kom under behandling i Europa-Parlamentet under Parlamentets samling i uge 18, afviste Europa-Parlamentet Rådets tekst. Det er jeg meget ked af. Det ville have været bedst, hvis dette spørgsmål var blevet løst af Europa-Parlamentet.

Derfor tog jeg dagen efter, at Europa-Parlamentet havde forkastet Rådets tekstforslag, initiativ til at rette henvendelse til forbundskansler Gerhard Schröder, pt. formand for Det Europæiske Råd. Brevet er i øvrigt skrevet sammen med den svenske statsminister, Göran Persson, og den finske statsminister, Paavo Lipponen. I brevet opfordrer vi til, at formandskabet gør endnu

et forsøg på at nå til enighed med Europa-Parlamentet om en statut.

Dermed har 3 statsministre på en meget direkte måde tilkendegivet, at vi gerne vil have sagen afklaret hurtigst muligt. Det håber jeg vil medvirke til, at vi får indledt nye forhandlinger mellem Parlamentet og Rådet, så vi kan nå et resultat.

Danmark har ligeledes fulgt sagen op på det efterfølgende UM-rådsmøde.

Spm. nr. S 2033

Til forsvarsministeren (7/5 99) af:
Pernille Frahm (SF):

»Er der nogen øvre ramme på Danmarks finansielle forpligtelser i forbindelse med fællesudgifterne, som er forbundet med NATO's operationer i Serbien?«

Svar (18/5 99)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):
Fællesfinansiering af NATO's militære aktiviteter sker dels over NATO's militære budget og dels over NATO's investeringsprogram (NATO Security Investment Programme). NATO's driftsudgifter, herunder udgifter til driften til NATO's kommandostruktur, fællesfinansieres således over NATO's militære budget, mens NATO's investeringsudgifter, herunder udgifter til NATO's bygge- og anlægsprojekter, fællesfinansieres over NATO's investeringsprogram.

I forbindelse med NATO's fællesfinansierede operationer vil en række udgifter i givet fald kunne afholdes over NATO's budgetter. Ved disse operationer, herunder operationen i Kosovo, er det imidlertid kun en mindre del af de samlede udgifter, der fællesfinansieres, idet det enkelte deltagerland som udgangspunkt afholder de direkte udgifter, der er forbundet med dets deltagelse.

Den øvre ramme for fællesfinansiering af driftsudgifter fra NATO's militære budget er i 1999 fastsat til ca. 4,9 mia. dkr., mens den øvre ramme for fællesfinansiering af investeringsudgifter fra NATO's investeringsprogram i 1999 er fastsat til ca. 4,8 mia. dkr. Rammerne fastlægges for hvert år i NATO's femårige ressourceplan (Medium Term Resource Plan) og er at betragte